

5 лева, кашкавалъ три пити още отъ вечерта, отивахъ бържѣ за Сливница да дамъ отчетъ за распорѣжданията си, на пѣти чувахъ вече грѣмътъ на поченавший се бой. — При Сливница срѣшнахъ Н. В. отиваше къмъ София, — Боятъ слѣдува цѣль денъ, голѣмо безпокойствие въ Сливница, носяха вече ранени отъ вчерашний бой. Закачиха и отъ днешний да носятъ по ближнитѣ. Роа беше на първий прѣвзочний пунктъ при сражението. Военнитѣ санитарни изпълняваха точно и исправно службата си. Нашитѣ едва ли се появиха по веднѣжъ и вече ги не видѣхъ. — Едни прѣзъ други разни лица идѣха за Червени Кръстове. безъ разборъ и, като ги вземаха, не ги виждахъ вече. Стана голѣма неразбория отъ надошлиитѣ войски и отъ струпанитѣ да пренасятъ ранени. Привечеръ радостта, излиянията отъ добитата побѣда още повече умножаваха безредицитѣ, — взеха да носятъ раненитѣ къмъ София. Ловяха безъ разборъ пайтони. Едва можихъ да задържа моя пайтонъ, като се качихъ на него да идъ да видъ бойното поле и да видъ ако мога и азъ да пренесъ нѣкой раненъ. Пайтонджията, уплашенъ да му не взематъ пайтона, пристана на условието което му прѣдложихъ, — на 10 лева. — Вечерта персонала на медицинский съставъ се умножи въ стаята на Селтена всички почти служача обилно на бахуса. Още отъ тази вечеръ гордостта и високомѣрието както и нетрезвеността на Роа и задорността на нашитѣ воински доктори взеха да прѣдставятъ бурни сѣѣни. Воинскитѣ санитарни нѣмаха носилки, ние имахме дрѣжки и платъ, а приготвени посылки нѣмахме. Гласѣхме ги вече както можяхме. Отъ нашитѣ санитарни само четирма се прибраха вечерта. — Единъ отъ военнитѣ санитарни ми поднесе една малка връзка съ малко пари, които намѣрихъ въ ботуша на едного отъ тежко раненитѣ съдати, не мо-

жехме ни отъ него ни отъ другаритѣ му да узнаемъ кой е. Връзката или кесийката съ паритѣ му 28 гр. показваха като да е мюсюманинъ. — Азъ виждахъ за нужно да слѣза да видя ханищата по посето за какво ще послужатъ, като раненитѣ ги носятъ въ София. — Подунощъ бѣше настала, когато азъ се готвахъ да трѣгна, когато военний санитаринъ ми заяви, че солдата, у когото се бѣха намѣрили паритѣ, се поминалъ.

Трѣгнахъ да обиколя ханищата, раненитѣ ги още носяха. Съгледахъ че ще бѣде нужно да се устрои на три мѣста като почивателни пунктове, дѣто се спиратъ пайтонитѣ, и особено колата, и че тамъ е нужно да има огънь, малко чай или какво да е спиртно питие, а по послѣ и малко каква да е закуска.

На 7-ий азъ почти цѣль денъ се бавихъ върху устрояванъето на тѣзи пунктове, което имаше извънредна мъчнотия. — Нѣмаше нищо по тѣзи ханища, съ което да могатъ да укажатъ каквато и да е услуга, па и самитѣ ханджии нито разбираха какво трѣба да правятъ, нити имаха присърдце да го правятъ. И калабалѣкътъ отъ войски и отъ опълченци, които отиваха на бойното поле, правяха почти невъзможна всяка прислуга. Вращамъ се на Сливница, зехъ нѣколко чай, ромъ, малко кашкавалъ, хлѣбъ нѣмаше. Върнахъ се пакъ на ханищата. Да имъ давамъ, да ти записватъ какво имъ давашъ, бѣ невъзможно. Да не повѣривашъ нищо, нищо не ставаше. Азъ прибѣгнахъ, до срѣдството да ги кълна прѣдъ иконата като имъ повѣривахъ нѣщо, че ще го употребятъ совѣстно. За хлѣбъ прѣзъ този денъ задължихъ нѣкои да идатъ да испросятъ или да купятъ отъ селата. За чайници-дѣ гърнета, дѣ мѣнци поставихме този денъ. — На 19 километ. т. е. найблискиятъ до Сливница пунктъ, както и на 8 километ. т. е. найближний до София пунктъ ханджиитѣ бѣха чужденци и